

[Poul H. Møller]

Dagens forespørgsel er utvivlsomt fra SFs og VS' side lige så meget udsprunget af et ægte ønske om fred på vor jord, som når Sovjetunionen foreslår at kalde Østersøen for Fredens Hav, samtidig med at en stadig eskalering af flådeaktiviteter finder sted fra Warszawapagtens søstridskræfter, anført af seks atombevæbnede u-både af »Golf«-klassen. Vi er altså nogle, som ikke er helt trygge ved disse partiers andel i fredsinitiativer, bl. a. fordi vi synes, at de er ret så ensidige.

Hr. Steen Folkes indslag her i dag var ingen undtagelse. Hr. Steen Folke indledte med nærmest en passant at nævne de russiske SS-20 raketter, men så fik vi at vide, at det jo er USA, der er den store, stygge ulv, som fører an i atomvåbenkaprustningen osv., og så fik den hele armen, som vi har hørt det så tit fra den side.

Med hensyn til fredsdemonstrationer, fredsmarcher og fredsmøder synes grundlaget ofte at have svær slagside, når synspunktet er, at blot vi melder os ud af NATO og i øvrigt aftrapper det meste af vort forsvar, så har vi, Danmark, givet vort store fredsbidrag. Får vi tillige et kernevåbenfrit Norden, er vi nået så langt, at USAs og Sovjetunionens ledende mænd må falde hinanden grædende om halsen.

De meget store fredsdemonstrationer, som har fundet sted for nylig og i øvrigt jævnlige rundt omkring, bl. a. i de vesteuropæiske landes hovedstæder, med op til flere hundrede tusinde deltagere, må vi nok alle anerkende som et udtryk for et sandt ønske om fred, men de er desværre også ret ensidige i deres form, utvivlsomt ofte inspireret af socialister eller kommunister, eller hvad de nu kalder sig, der søger at lægge NATO for had. Sagen er jo den, at den ideologi, sådanne står for, absolut ikke er fredens, men revolutionens ideologi. Når Sovjetunionen som den første for en del år tilbage, altså før Kekkonenplanen kom frem, fremkom med forslaget om et atomvåbenfrit Norden, var det så af ren og skær fredsvilje? Man kan jo nok have sine tvivl. Selv om et sådant initiativ ville blive taget af Norden – og det ville ganske givet blive rost til skyerne i Pravda – så ville Sovjetunionen utvivlsomt registrere dette som en taktisk sejr og i en krigssituation kalkulere med dette i sin strategi.

Atomvåbenet er frygteligt, ja, alle krigsvåben er frygtelige. Der har i den senere tid

været megen debat om neutronbomben, som man har fundet særlig bestialske. Jeg ved ikke, om et atomvåben, der foruden at dræbe mennesker også pulveriserer alle bygninger i en afstand af måske flere kilometer fra nedslagsstedet, er mere eller mindre humant end neutronbomben, som jo også dræber mennesker, men måske ikke vælter så mange huse. Nej, alle disse våben er frygtelige, og det er intet under, at millioner af mennesker i dag frygter en atomkrig. Derfor må og skal der gøres alt for at hindre en sådan krig, ja krig overhovedet.

Kristeligt folkeparti er et forsvarsforligsparti. Det er vi ikke for at opildne til krig, men tværtimod for at forhindre den. Vort medlemskab af NATO har nu i over 32 år medvirket til, at vi ikke har oplevet en ny 9. april. NATO's helt overordnede mål er så absolut at hindre krig.

Så er spørgsmålet, om f. eks. et atomvåbenfrit Norden kunne forhindre en krig. Det kan der være forskellige vurderinger af. Man siger jo, at vi allerede har et atomvåbenfrit Norden, men det er vel en sandhed med visse modifikationer. Vi ved, som det er sagt af flere ordførere her i dag, at fra Kolahalvøen, som vel i høj grad må høre med til de nordlige områder, peger disse trehovedede atomuhyrer, SS-20 raketterne, mod Norden og Europa i øvrigt, og det gør de hele vejen ned igennem Østeuropa til Sortehavet, og som nævnt er Østersøen også ganske godt forsynet med atomvåben.

Det er denne ensidighed, der gør, at man ikke kan have tiltro til fredstankerne fra Øst. Sovjet har igennem 40 år, måske endda længere, vist, at det koldt og nøgternt vurderer, hvorledes man bedst kan nå sine politiske mål, og hvis omkostningerne ikke findes urimelige, slår man til og blæser i øvrigt på alle konventioner, aftaler og traktater. Vi har sidst set det i 1979 ved invasionen i Afghanistan. Sovjet har kun respekt for magt, for styrke og for beslutsomhed – alt andet regnes for svaghed og kan derfor udnyttes.

Skal man kunne forhandle på lige fod med Sovjet, må der være magtbalance. Desværre er det sådan. Skal man kunne tvinge Sovjet til virkelige, seriøse fredsforhandlinger, må der være magt bag kravet om fred. Vi så det ved Cubakrisen og vil utvivlsomt komme til at se det igen.